

... prvá časť návodu ako sa stať spoločenstvom a o troch začiatkových postojoch.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 2,41-44 SSV)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *V ten deň sa pridalo asi tritisíc duší. 42 Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. 43 Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. 44 Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

 (na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 14, 15, 16, 18, 19; 461, 462, 463; 467)

Cirkev na Slovensku v podstate z veľkej časti nefunguje. Koncil prízvukuje, že Cirkev, to sú ľudia vzájomne medzi sebou zjednotení jednotou po vzore Najsvätejšej Trojice. Na slávnosť Najsvätejšej Trojice sme prosili, aby sme medzi sebou túto Trojičnú jednotu stále viac žili a budovali. A skutočnosť? Keď navštívite starých bratov a sestry v Cirkvi – prvé, na čo sa Vám posťažujú, je samota, ubíjajúca samota. Trpiaci a ľudia v núdzi vlečú svoje bremená sami a niet rodiny farnosti, ktorá by ich podľa slov Písma niesla s nimi. Ba i doma v rodinách si mnohí žijeme svoje náboženstvo každý súkromne a sám. Žiadna Trojičná jednotu. Kdeže! V skutočnosti obyčajný svetský individualizmus. Nie div, že nás svet neberie vážne, ba dokonca sa z nás smeje. Pavol kedysi napísal do Korinta, že sa tam dejú veci, o akých „ani medzi pohanmi nepočuť“ (1 Kor 5,1) – a keď sa niekedy zapozeralme na mieru závidy, dokonca nenávidy, neznašanlivosti, intríg, zákernosti a zlosti medzi návštevníkmi niektorých našich kostolov, máme pocit, že nie o Korinťanoch, ale o nás hovoril. A tak nám neostáva nič, než s hanbou prijať Pánovo slovo: „preto vyjdite spomedzi nich, oddel'te sa, hovorí Pán, a nečistého sa nedotýkajte; a ja vás prijímam 18 a budem vaším Otcom a vy budete mojimi synmi a dcérami“ (2 Kor 6,17-18) – a toto oddelenie sa deje práve tak, že sa navzdory tomu rozhodneme byť Cirkvou, byť Božím ľudom a vážne začať žiť Kristovo Evanjelium a veriť Kristovi. Prvé tri kroky tohto rozhodnutia sa musia udiať v našej vlastnej hlave.

1) UVERENIE: „Boh chce Cirkev, pretože nás nechce zachrániť ako jednotlivcov, ale ako spoločenstvo. Praje si, aby sa celé ľudstvo stalo jeho ľudom. Nikto sa nedostane do neba nejakou asociálnou cestou. Ten, kto myslí iba na seba a na spásu vlastnej duše, žije asociálne. Niečo také nie je mysliteľné ani v nebi ani na zemi“ (Youcat 122). Ježiš prikazuje, aby sme boli jedno ako je On so svojim Otcom v Trojici (Jn 17,22). Aby sme boli každý služobníkom všetkých (Mk 10,43-45) a aby sme sa milovali vzájomne tak, ako On miloval svojich učeníkov (Jn 13,34; 15,12), s ktorými roky tvoril opravdivú rodinu, opravdivé spoločenstvo a dal za nich nakoniec aj svoj vlastný život. Neexistuje iná cesta k spásu, než žiť a konať toto, čiže byť spoločenstvom, opravdivou jednotou bratov a sestier, skutočnou Božou rodinou. Neexistuje. Ešte raz: Neexistuje. Alebo sa spasíme ako spoločenstvo, ktoré je jedným Telom, jednou dušou a jedným srdcom v Kristovej láske (Flp 2,2) – alebo sa nespasíme vôbec. Počujete? Vôbec! Uvedomme si to už konečne! Komunita, spoločenstvo, jednotu a vzájomná láska – to nie je „niečo navyše“, nejaká nepovinná možnosť, ktorú môžeme a nemusíme splniť a pritom sa stále v pohode spasíme. To je podstatná a zásadná podmienka spásy – už len preto, že samo Nebo je „spoločenstvom svätých“, Komunitou spasených. Chceš žiť v Nebi? Super! Nebo – to je tá istá Cirkev, ktorá je už tu na Zemi, akurát v stave plnej Kristovej slávy. Vstup do Cirkvi, nauč sa v nej byť jediným Telom s Kristom i so všetkými bratmi a sestrami v nej – a si v Nebi, „pretože Cirkev je nebeská a nie je ničím iným ako nebom“ (sv. Ján Zlatoústy)!

2) ROZHODNUTIE: Ak sme uverili Kristovi i Jeho Cirkvi v tejto veci, musíme urobiť rozhodnutie. Pretože, ako to skvelo vyjadril Scott Peck: „Bojím se o svou kůži. Ještě více se bojím o kůži svých dětí. A bojím se o vaši kůži. Chci si zachrániť kůži. Ke spásu potřebuji vás a vy potřebujete mne. Musíme vstoupit do vzájemné komunity. Vzájemně se potřebujeme.“ Nemôžeme sa spasiť sami. Na spásu potrebujeme jeden druhého. Nevyhnutne. Ide nám o život. O večný život. O všetko! Potrebujeme sa, aby sme sa našli, zišli a naučili v lone Cirkvi byť si vzájomne údmi, byť súčasťou Tela Cirkvi v bratskej jednotu, pretože „Podľa tohto sa dajú rozoznať Božie deti od detí diablových: kto nekoná spravodlivo, nie je z Boha; ani ten, kto nemiluje svojho brata“ (1 Jn 3,10). Je to pre mňa dôležitejšie, kľúčovejšie, naliehavejšie, než jedlo, než pitie, než zamestnanie, než peniaze, než zdravie, než pozemský život, než čokoľvek. Som rozhodnutý začať na tom pracovať, zo všetkých síl a so všetkou naliehavou vynachádzavosťou, pretože nechcem skončiť v Pekle, nechcem byť zatratenný. A bez spoločenstva budem – a nikto mi nezaručí, či už zajtra či o týždeň nepríde okamih môjho odchodu zo sveta a ja svoju šancu navždy stratím! Preto už nechcem strátiť ani minútu. Potrebujem komunitu Cirkve, spoločenstvo bratov a sestier, aby som sa v ňom spasil – a neustanem, kým ho nenájdem a nestanem sa jeho súčasťou, alebo kým nenájdem iných rovnako zúfalo hľadajúcich ľudí, s ktorými ho dokážem vytvoriť – alebo kým si takýchto ľudí okolo seba hoci aj „nevrobím“!

3) VERNOSŤ: Vernosť komunitu. Onen postoj „nerozídeme sa ani neustaneme, kým sa takýmto spoločenstvom nenaučíme byť!“ Nadšenie časom opadne. Nastúpi rutina. Konflikty. Sklamania. Námaha. Starý človek v nás bude kričať, aby sme to vzdali, aby sme sa na to vykašľali, kedysi, na začiatku, to bolo pekné, ale „teraz sa už len hádame“ a „domov sa vraciame deprimovaní“. Ale to všetko musí prísť – a musí to aj prejsť. Preto musíme vytrvať, prejsť cez temnotu krízy a chaosu, dokonca cez agóniu smrti nášho ega a nerozísť sa, neodísť, neopustiť, až kým s Božou pomocou neprekonáme temnotu a nespriatimníme medzi sebou Cirkev – Nebo – a nespasíme sa v nej! Amen!

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Dokážem sa s týmito tromi krokmi stotožniť?

Prečítajme si z Písma slová Krista v Jn 17,1-26 i slová Ducha Svätého v 1Jn 3,1-4,21.

Pripomeňme si príkazy, ktoré Duch dal nám, kresťanom, cez apoštola Pavla: „Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon“ (Gal 6,2); „Ak teda trpí jeden úd, trpí spolu s ním všetky údy, radujú sa s ním všetky údy. Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy.“ (1 Kor 12,26-27); „Zmýšľajte rovnako, rovnako milujte, buďte jedna duša a jedna myseľ! Nerobte nič z nevráživosti ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho. Nech nik nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných.“ (Flp 2,2-4)

Na doplnenie si preštudujme z Katechizmu Katolíckej cirkvi body 759 a 760 a potom 781 a 782.

Vráťme sa ešte raz k slovám sv. pápeža Jána Pavla II. a Učiteľského úradu Cirkvi z minulej katechézy a ešte raz si ich pozorne prečítajme, prerozjímajme!

K čomu nás to vedie?

Určite to bude v rozpore s rozšírenou poverou, ktorej možno aj my sami kdesi v hĺbke srdca stále veríme, že „však ak som dobrý človek, ak nezabíjam a nekradnem, ak sa modlím a chodím do kostola, tak sa isto spasím“, veď „Pán Boh je tak milosrdný a určite by nás už len nezavrhol do Pekla, však nič tak hrozné sme nespáchali.“

Ale komu uveríme radšej? Nejakkej pochybnej povere, bár je aj medzi ľuďmi rozšírená – alebo Kristovi, Božiemu slovu a hlasu jeho Cirkvi, skúsenosti generácií svätých? Na čo vsadíme svoju spásu, svoj večný osud?

Tak ako? Dokážem sa s týmito tromi krokmi z dnešnej katechézy stotožniť?

Uverme! Nebuďme neveriaci, ale veriaci – na spásu seba a, dá Boh, aj druhých, v jedinom spoločenstve a rodine Cirkvi.

2.: KONANIE:

Začnime. Hľadajme. Spoločenstvo. Ľudí. Spôsob.